

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Francisci Caietani Societatis Jesu

Gaetano, Alfonso

Excusa Pragæ, Anno 1668

Cap: VIII. Ingreditur Societatem Iesu.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37359

strare, qualisnam spiritus esset
hæres: quia suis sanctis allo-
quijs, convertit ad DEUM, duos
in exilium ablegatos ex patria,
propter commissa scelera, eos-
demque commendavit, per lite-
ras, Marchioni Fratri, ut illis
succurreret in necessitatibus
temporalibus, Confessario ve-
rò, qui mihi id retulit, ut salu-
tem animæ ipsorum procura-
ret, per Confessionem sacra-
mentalem. Quâ quidem com-
mendatione factum est, ut ijs
gratiosè, in utroque subvenire-
tur.

CAPUT VIII.

*Ingreditur Societatem**JESU.***P**ervenit Messanam, 21. Au-
gu.

E 6

gusti, Anni 1593, & nullâ interpositâ morâ, se contulit ad domum Tironum. Hic, priusquam aliud ageret, ingressus templum, DEO gratias egit quòd se, ad sanctam suam domum perduxisset, depositisque insignibus nobilitatis secularis se per manus DEIPARÆ Virginis sacræ, Filij ejus JESU, militi addixit, ætatis numerans annos tres & viginti & sex menses quatuor, tantâ animi promptitudine, & vultûs hilaritate, ut omnibus esset admirationi, atque exemplo. Susceptus deinde cum exhibitione religiosæ charitatis, à Patre Rectore ductus est ad conclave, ubi pro more nostræ Societatis, etiamnum hospes, maturiùs expenderet a

nimi
cere
fect
istud
vis n
ea se
sens
Divi
sanct
nibu
men
clufi
cto,
tion
nebr
inte
Sacr
pre
nis,
pio
nem

nimi sui decretum, & prima jaceret fundamenta religiosæ perfectionis. Pluris angustum, istud habitaculum fecit, quovis magnifico palatio, atque in ea semper chara solitudine, sibi sensit dilatari, & incendi cor. Divino amore. Transigebat sanctè diem, quatuor horas, genibus flexis, dabat orationi mentali, ostio & fenestris occlusis, ut animo minimè distracto, meliùs sacre commentationi posset vacare, perque tenebras illas, ingredi in lumen internum. Cæterùm, aderat Sacro, persolvebat Officium, & precatorem, Intemeratæ Virginis, coronam; volvebat libros pios, juvantes ad compunctionem; discutiebat conscientiam, pro

pro Exomologesi generali; in
 compendio dicam, toto animo
 adnifu, & omni adhibitâ operâ
 à DEO exposcebat cognitiones
 suorum erratorum, sanctam, &
 illa, erubescens, & lacry-
 mas, quibus eadem elueret. La-
 cèt verò hæc recollectio com-
 munis sit, ingredientibus no-
 stram Societatem; ipse tamen
 in ea se peculiari modo gessit,
 insignes DEI est expertus favo-
 res: quia speciali cœlesti lumi-
 ne collustratus, probè intelli-
 gens, quanti momenti, quàm
 que eximia sit religiosa perfe-
 ctio, non vulgari affectu, ac di-
 ligentiâ singulari, complexus
 est exercitia Sancti Patris No-
 stri Ignatij, quæ prima illius
 sunt principia, & fundamenta.

Non

Non
 gnit
 rali
 tisqu
 mira
 quo
 pecc
 don
 om
 mor
 lecta
 vis f
 rem
 culo
 licita
 bun
 appa
 suit
 ingr
 in ec
 vo a

Non passa est se Divina benignitas vinci, à prompta, & liberali, servi sui, voluntate, apertisque gratiæ suæ thesauris, admirabili illum perfudit lumine, quo fœditatem cognosceret peccatorum, non absque dulci dono lacrymarum, quibus per omnem deinceps vitam, memor tanti beneficij, DEUM oblectabat, & Angelos. Quamvis sub initium suæ, ad sanctiorem vitam, conversionis, in seculo, totius anteactæ vitæ delicta, pro sacro pœnitentiæ tribunali exposuisset, cum egregio apparatu, dolore, ac fructu, censuit nihilominus novum sibi, in ingressu domûs DEI, studium, in eorundem expiationem, novo ardore conferendum, ut in-

te-

tegerimè purus, ejurato mundo, & rebus creatis, toto corde se Deo offerret, instituendum in Schola religiosæ perfectionis. Ità paratus, demissè procubuit, instar Magdalenaë, ad pedes Patris Ludovici Benedicti Rectoris, quem Christi loco venerabatur. Vixdum generalen confessionem inchoaverat, & fuit ipsius dolor, atque in tantum uberes prorupit lacrymas, ut secundum diu, nè verbum proferre posset, neque aliud agere, quàm inter continuos singultus plorando colliquescere. Obstupuit Patet, & sciens, quanto pœnitentibus solatio sint lacrymae, quàmque Deo placeant, permittens cursum cœlesti illi motui, distulit confessionem in

lium

lium diem. Ob adeò evidentia signa, sinceri doloris, piè credere possumus, abolitis culpis, consequutum fuisse indulgentias, quas vocamus plenarias, cum ea gratiarum abundantia; quæ Novitijs, Religiosæ militiæ tironibus, ex doctrina sanctorum Patrum ac Theologorum, concedantur. Atque Pater, misericordiarum, illum admissum in numerum suorum filiorum, cibavit sacratissimo Filij sui corpore, non absque exuperantia consolationis, & pacis animi, luculentis indicijs, gratiæ sacramentalis, quæ pignus est cœlestis gloriæ. Elapso quindecim dierum spatio, habitus à Magistro, non ut Novitius, sed ut multorum annorum Reli-

li-

ligiosus (qualis certè aliquando
 diu vixerat in seculo) educatus
 fuit ex prima, ut dicimus, pro-
 batione, & veste religiosâ dona-
 tus, cæterorum Tironum nume-
 ro est adlectus.

CAPUT IX.

*Qualiter cursum perfe-
 ctionis fuerit exorsus, ac de de-
 strina quadam P. Bernardi Co-
 magi, ad pervincendas dif-
 ficultates in sui vi-
 ctoria.*

Cum polleret prudentiâ, &
 versatus fuisset in palatio
 Principum, mirabatur ordinem
 domûs nostræ, suavem alterna-
 tionem exercitiorum spiritua-
 lium & corporalium, charita-

tem